

И ја имам своју звијезду...

Већ годинама свирам хармонику. Моја наставница ме је увијек инспирисала. Она је живјела у многим државама и усавршавала се у различитим пољима попут: психологије, музике... Када одем на час хармонике, увијек научим нешто ново, о музици или о животу. Током њеног боравка у Берну и Луцерну, била је дио симфонијског оркестра. Прије годину или двије објавила је своју прву књигу. Њена постигнућа не познају границе. Често говори да није битно шта ко мисли о нама и нашој музици, битно је оно што осјећамо. Инспирисала ме је да будем све бољи и бољи, и да увијек радим на себи, јер: „Увијек може боље”. Научила ме је, и кроз књиге и кроз часове, да увијек радим оно што највише волим и што ми прија. Треба да пратим своје срце, јер: „Суштина се очима не да сагледати, само се срцем добро види”. Сањам да ћу, једног дана, постићи успјех, барем упола мањи од њеног. Пјесма које свирамо заједно су као звијезде, имају топлоту, осјете се из далека. Мислим да, када дође олуја, једино ће музика моћи да ми врати сунце, и за то је заслужна моја наставница. Моји пријатељи кажу да музика није лијепа, већ да је досадна. Сматрам то нормалним, зато што свако тумачи умјетност другачије.

Поред моје породице, моја наставница хармонике ми је најсајнија звијезда на небу. Увијек је била и увијек ће бити моја звијезда инспирације.

Горан Васовић VII-3
ОШ „Дашо Павичић“
Ментор: Снежана Мирковић